Nr. 23. 1936.

Tygodnik Powiatowy

na powiat Rybnicki

Organan urzędowy. **Wychodzi co sobota.**

Cena ogłoszeń za jeden wiersz petytowy 6-łamowy lub jego miejsce 15 groszy. Za reklamę 30 groszy od wiersza petytowego.

Przyjmowanie ogłoszeń do czwartku do południa. Prenumerata za kwartał 3,25 zł wraz z należnościami pocztowemi.

Zamówienia przyjmuje każdy urząd pocztowy.

Rybnik, dnia 6 czerwca 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY

Redakcja „Tygodnika Powiatowego“

zwraca uwagę na to, że, począwszy od 1-go lipca b. r., zamówienia na abonament „Tygodnika Powiatowego“ przyjmują Urzędy — Ajencje — Pocztowe, jak dawniej.

Jednocześnie przypomina się, że abonament zamówić należy KWARTALNIE i najpóźniej do dnia 20-go czerwca b. r.

Zarządy Gmin uprasza się o powiadomienie o powyższem mieszkańców, a zwłaszcza kupców, rzemieślników i gospodzkich.

Ogłoszenie.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 6-go lutego 1936 roku w sprawie zabezpieczenia podaży i uregulowania cen przedmiotów powszechnego użytku (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 3), oraz po zasięgnięciu opinji Komisji do Badania Cen na powiat rybnicki ustalam cenę maksymalną w sprzedaży detalicznej od

1 kg. chleba pytlowego z 55% mąki żytniej — na 28 groszy;

1 kg. chleba razowego — na 24 grosze.

Ceny powyższe obowiązują aż do odwołania w powiecie rybnickim od dnia następnego po dniu ogłoszenia niniejszego w „Tygodniku Powiatowym na Powiat Rybnicki“.

Właściciele przedsiębiorstw sprzedaży zobowiązani są do uwidaczniania powyższych cen w miejscach widocznych i dostępnych dla publiczności, zarówno wewnątrz lokalu przemysłowego, jak również na oknie wystawowem i straganach na targach tygodniowych.

Winni żądania lub pobierania cen wyższych pociągnięci będą do odpowiedzialności karno-administracyjnej w myśl art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31-go sierpnia 1926 roku o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, pozycja 527) oraz art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22-go marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

Rybnik, dnia 4-go czerwca 1936 roku.

Starosta:
(—) Wyglenda.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26-go kwietnia 1936 roku

w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi.

(Ciąg dalszy.)

Art. 3. (1) Jako organ, wykonywający przepisy dekretu niniejszego w zakresie, ustalonym w rozporządzeniach wykonawczych, powołaną zostaje Komisja Dewizowa. Liczbę członków Komisji Dewizowej oraz sposób ich powoływania określi rozporządzenie wykonawcze z tem, że przewodniczącego Komisji mianuje Minister Skarbu.

(2) Komisja Dewizowa w ramach swych uprawnień decyduje na podstawie swobodnego uznania bez obowiązku podania powodów. Orzeczenia i decyzje tej Komisji mogą być bądź to ogólne, bądź dotyczące poszczególnych spraw.

(3) Komisja Dewizowa jest uprawniona do pobierania opłat manipulacyjnych od poszczególnych swoich czynności urzędowych w oznaczonej przez siebie wysokości.

(4) Podania i zgłoszenia, wnoszone do Komisji Dewizowej, oraz udzielane przez nią zezwolenia, jak również wszelka z tą Komisją korespondencja wolne są od opłat stemplowych.

Art. 4. Jeżeli w dekrecie niniejszym lub w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych jest mowa o zezwoleniu, rozumieć należy — o ile z brzmienia lub treści danego przepisu inaczej nie wynika — zezwolenie Komisji Dewizowej.

Art. 5. (1) Handel zagranicznemi środkami płatniczemi, o ile jedną ze stron, zawierających umowę, nie jest Bank Polski lub przedsiębiorstwo bankowe, które uzyskało od Ministra Skarbu odpowiednie uprawnienia (uprawnienia dewizowe), jest zabroniony.

(2) Minister Skarbu ustala warunki i zakres udzielanych uprawnień dewizowych i może je na podstawie swobodnego uznania, bez obowiązku podania powodów, ograniczyć, zawiesić lub cofnąć.

(3) Listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi, oraz zmiany ogłasza Minister Skarbu w dziale urzędowym „Monitora Polskiego“.

Art. 6. (1) Handel złotem, przywóz jego z zagranicy oraz wywóz złota zagranicę są bez zezwolenia zabronione. Przez handel złotem rozumie się zawieranie lub wykonywanie umów kupna-sprzeda-

ży, zamiany, pożyczki, przelewu oraz zastawu, których przedmiotem jest złoto.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego ma zastosowanie do złota w monetach, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy (art. 1), jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego, tudzież w sztabach, w postaci odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

Art. 7. Nabywanie zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, sprowadzanie tych walorów z zagranicy, jak również nabywanie od cudzoziemców oraz sprowadzanie z zagranicy polskich papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takichże papierów — jest bez zezwolenia zabronione.

Art. 8. (1) Przekazywanie, wysyłanie i wywóz zagranicę środków płatniczych bez względu na walutę, na jaką one opiewają, są bez zezwolenia zabronione.

(2) Stawianie do dyspozycji cudzoziemców wszelkich środków płatniczych, uskutecznianie przekazów, przelewów i wpłat, bez względu na ich formę i walutę, na rachunki cudzoziemców, prowadzone w krajowych przedsiębiorstwach bankowych, oraz uskutecznianie jakichkolwiek wypłat w kraju z polecenia cudzoziemców — są bez zezwolenia zabronione.

(3) Wysyłanie i wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych — są bez zezwolenia zabronione.

(4) Z zachowaniem przepisów ust. (1) i (3) artykułu niniejszego wysyłanie zagranicę pocztą środków płatniczych, książeczek oszczędnościowych, wszelkich papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów może odbywać się wyłącznie w listach lub paczkach wartościowych oraz w listach poleconych, nadawanych na pocztę w stanie otwartym.

Art. 9. (1) Udzielanie kredytu cudzoziemcom lub poręki za spłatę takich kredytów przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jest bez zezwolenia zabronione.

(2) Uzyskanie kredytu od cudzoziemca oraz udzielenie poręki za spłatę takiego kredytu przez osobę fizyczną lub prawną, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, wymaga zgłoszenia w Banku Polskim.

(3) Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy kredytów, udzielanych nabywcom przez sprzedawców w postaci towaru (t. zw. „kredyty towarowe").

Art. 10. (1) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane zgłosić do Banku Polskiego i zaofiarować temuż Bankowi lub uprawnionym przedsiębiorstwom bankowym (art. 5) do skupu należności od zagranicy z wszelkich tytułów, a w szczególności za sprzedane zagranicę towary, za papiery procentowe i dywidendowe oraz kupony od takich papierów, tudzież za wszelkiego rodzaju wobec zagranicy świadczenia i usługi.

(2) Ustanowiony w ustępie poprzedzającym obowiązek poczytuje się za istniejący w takim zakresie i w odniesieniu do tych kategoryj osób oraz należności, jak to określać będą rozporządzenia wykonawcze.

Art. 11. Każde przedsiębiorstwo bankowe i instytucja kredytowa, nie wyłączając przedsiębiorstw i instytucyj spółdzielczych, oraz te przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, które prowadzą z zagranicą interesy handlowe albo swoją działalnością poważnie oddziaływują na obrót pieniężny z zagranicą, mogą być poddawane nadzorowi specjalnych komisarzy rządowych, wyznaczanych przez Ministra Skarbu na koszt danego przedsiębiorstwa lub instytucji.

Art. 12. (1) We wszystkich przypadkach, w których spełnienie świadczenia pieniężnego wymaga zezwolenia stosownie do przepisów dekretu niniejszego lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, dłużnikowi służy prawo na żądanie wierzyciela wpłacenia równowartości takiego świadczenia w walucie krajowej do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(2) Zasądzone oraz wyegzekwowane od dłużnika po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego świadczenia, wymagające zezwolenia w myśl tego dekretu lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, winny być na wniosek wierzyciela przez dłużnika lub organy egzekucyjne w równowartości tych świadczeń w walucie krajowej wpłacone do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

KOMUNIKATY

Sprzeciw

W „Tygodniku Powiatowym" Nr. 22 z dnia 30-go maja 1936 roku ukazało się ogłoszenie pana Kapusty Filipa, zakazujące przejazdu drogą prywatną, prowadzącą przez parcelę Nr. 111 w Jastrzębiu Dolnem.

Zakazanie tego przejazdu jest niesłuszne, gdyż jest to droga gruntowa, istniejąca już od niepamiętnych czasów, wobec czego zakazanie tego przejazdu przez wyżej wymienionego jest niewłaściwe, na co się niżej podpisani odwołujemy.

Salamon Jan. Salamon Jakób. Wita Albina. Myszor Franciszek. Marszolik Józef. Gajda Józef. Sladek Józef. Gawelczyk Emanuel.

Ostrzeżenie.

Zakazuję przejazdu, przechodu i pędzenia bydła przez grunta moje: Moszczenica, karta L. 292 i karta L. 55.

Niestosujących się doniosę do ukarania sądowego.

Bochenek Teodor, właściciel.

Redaktor odpowiedzialny: Konrad Chrószcz, Rybnik, telefon Nr. 100. Wydawca: Wydział Powiatowy, Rybnik. Czcionkami Zakładów Graficznych „Sztandaru Polskiego i Gazety Rybnickiej" w Rybniku.